

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Strălănătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'una înainte

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6
Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R :

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Tribunalul județului Botoșani: *Gheorghe Popovici cu Epitrop. Bis. din cătuna Dornești*, cu o *Observație* de d-l D. Alexandresco.Tribunalul Ilfov, s. III: *Ana Colonel Șaguna cu N. Constantinide*, cu o *notă*.Tribunalul comercial Ilfov: *Firma Picon & Co. cu G. I. Zamfirescu și F. Breson*.Tribunalul județului Govurlui, s. I. și judecătoria ocolului I Galați: *Dacă advocații pot sau nu să fie opriiți de a pleda dacă nu au plătit taxa patenței*.

JURISPRUDENȚĂ STREINĂ:

Tribunalul din Lisieux (Franța): *Dacă mărurul este comerciant*.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BOTOȘANI

Audiența de la 20 Decembrie 1901

Președenția D-lui M. I. CULEI, Președinte

Sentința civilă No. 462/901

Gheorghe Popovici cu Epitropia Bisericii Sf. Marilor Voevozi Mihail, Gavril și marelui mucenic Gheorghe din cătuna Dornești, pentru anulare de testament.

Testament sub condițiune ilicită.—Dacă condițiunea ilicită anulează dispozițiunea la care e alipită.—Legat sub condițiune resolutorie și deosebirea sa de un fidei-comis. — Dacă biserica poate dobândi prin testament un pământ rural dat conf. legii din 1864.

1. *Nici un text de lege nu prevede nulitatea unei dispozițiuni testamentare de care se leagă o condițiune ilicită, cum e clauza de inalienabilitate. O asemenea clauză trebuie a fi considerată ca nescrisă.*

2. *Substituțiunea fidei-comisară implică ideea a două donațiuni ce au să succeadă în persoana instituitului și substituitului. De câte-ori însă legatarul gratificat în primul rând a fost însărcinat a restitui altuia bunurile legate sub o condițiune, atunci nu avem o substituțiune fidei-comisară, pentru că substituitul, în asemenea caz, primește bunul direct de la testator, ci un legat sub o condițiune resolutorie îngăduit de lege.*

3. *De și Biserica e o persoană juridică, neintrând însă în categoria persoanelor prevăzute de legea rurală din 1864 și cărora le e îngăduit a cumpăra*

sau dobândi un pământ rural dat conform aceleiași legi, adică comuna sau un sătean improprietar, e incapabilă de a dobândi prin testament asemenea pământ. Legatul în acest caz e caduc, iar caducitatea profită moștenitorilor de sânge.

Tribunalul,

Având în vedere petițiunea lui Gheorghe Popovici, care cheamă în judecată pe Epitropia Bisericii Sf. marilor Voevozi Mihail, Gavril și a marelui mucenic Gheorghe din cătuna Dornești și a celei din Pelin Cucutenii Răzeși, reprezentate prin presedintele lor. Preotul Petru Arhip și cere ca față de zisa Epitropie, tribunalul să anuleze testamentul def. preot Gheorghe Teodoru, testament autenticat de tribunalul Botoșani sub No. 916 din 17 Septembrie 1891, pe următoarele motive:

1. Prin dispozițiuni testamentare: «Nimenea nici odată nu va avea drept de a vinde de veci, nici va fi ertat a înstrăina verii-una din proprietățile ce am dat Bisericii mele, fie rudă, străin, etc.» dispozițiuni contrarii ordinii publice și care anulează întreg testamentul conform art. 5 și 1008 Cod civ.; 2. Dispozițiunea din testament: «Numai la cas când guvernul, ar voi să secularizeze averile Bisericii, atunci toate proprietățile ce le-am dat Bisericii să treacă la rudele mele de gradul cel mai apropiat» este o substituțiune fidei-comisară și, ca atare, anulează dispozițiunea de care e legată, conform art. 803 C. civ.; 3. Nu se determină în mod cert și neindolnic legatarul și execuțiunea testamentului e imposibilă și al 4-lea pus în mod subsidiar, caducitatea legatelor cuprinzând două perechi case cu câte 12 $\frac{1}{2}$ prăjini pământ trecute în tabela de improprietare a clăcasilor din 1864 la lit. A sub No. 62 și 53 din vatra satului Dornești, întru cât legatarul fiind Biserica din Dornești, este incapabilă de a primi legatul.

Având în vedere susținerile reclamantului și dezvoltarea motivelor reclamațiunii.

Asupra primului motiv:

Cestiunea dedusă în instanță este: condițiunea de inalienabilitate fiind o condițiune contrară ordinii publice, anulează întreaga dispozițiune la care este alipită sau trebuie a fi considerată ca nescrisă?

Având în vedere că nici un text de lege nu prevede nulitatea dispozițiunii testamentare de care se leagă o condițiune ilicită, sau contrarie ordinii publice; că dacă art. 5 C. civ. pune în princip că nu se poate deroga prin convențiuni sau dispozițiuni particulare la legile care interesează ordinea publică, sau bunele moravuri, de aicea nu se poate deduce că întreaga dispozițiune testamentară de care este legată condițiunea este nulă în totalitate, căci acolo unde legiuitorul a voit a declara o asemenea nulitate a făcut-o cu toată dispozițiunea art. 5, cum se vede în art. 803 și 1008 C. civ.; or, aceste fiind excepțiuni și excepțiunile fiind de strictă interpretare, ele nu pot fi deduse prin analogie,

Argumentul părerei contrare trasă din omisiunea art. 900 din Cod frances, nu este peremptoriu; acest articol a fost eliminat ca inutil, de vreme ce legiuitorul român încă de la începutul Codului prin art. 5 a zis că clausele ilicite din testamente sunt nule, și în tot cazul, excepțiunile nu pot fi create nici deduse din omisiuni.

Ast-fel fiind, condițiunea de neînstrinare prevăzută în testamentul def. Preot Gh. Teodoru cată a fi considerată ca nescrisă, lăsând validă dispozițiunea de care se leagă.

Asupra celui de al doilea motiv:

Având în vedere condițiunea din testament care sună: «Numai la cas când guvernul ar voi să secularizeze averile bisericelor, atunci toate proprietățile ce le-am dat bisericii să treacă la rudele mele în gradul cel mai apropiat».

Având în vedere că pentru ca să existe o substituțiune fidei-comisară, ast-fel cum o cere și înțelege art. 803 C. civ., pe lângă alte condițiuni, cea mai esențială este: *Ordo Successivus*, care cuprinde în sine ideea că legatarul gratificat în primul rând să fie obligat a păstra averea legată și a o remite substituțitului, adică celui al doilea gratificat; cu alte cuvinte, averea legată nu trebuie să treacă direct de la testator la substituit, ci prin intermediul primului gratificat, și pentru ca o asemenea condițiune să fie îndeplinită, și să se poată zice că avem de aface cu o substituțiune fidei-comisară, se impune și ideea existenței a două donațiuni ce au să succedă în persoana instituitului și substituitului; de câte-ori însă legatarul gratificat în primul rând a fost însărcinat a restitui altuia bunurile legate sub o condițiune, atunci nu avem o substituțiune fidei-comisară, pentru că substituitul, în asemenea cas, primește bunurile direct de la testator. Ori, în specie, avem un legat sub o condițiune *resolutorie*. Testatoarele zice: «Las averea mea bisericii din cătuna Dornești... numai la cas când guvernul ar voi să secularizeze averile bisericelor, atunci toată averea să treacă rudelor mele în gradul cel mai apropiat»; sau condițiunea nu se îndeplinește și legatul dat bisericii este pur și simplu; deci, nu există de cât un singur gratificat; sau condițiunea se îndeplinește, și atunci bunurile legate bisericii trec la rudele cele mai apropiate ale testatorului, nu remise de biserică care este considerată, în asemenea cas, ca și cum nu a fost nici odată legatară, ci direct, prin puterea *retroactivă* a condițiunii *resolutorii*, de la testator, și în asemenea cas, rudele ce vin la succesiune sunt considerate ca și cum au fost singurele legatate.

Deci și al doilea motiv este neîntemeiat în drept.

Asupra celui al treilea motiv:

Având în vedere că asupra acestui motiv reclamațele s'a mulțumit a'1 enunța în reclamațiune și prin formula vagă «nu se determină în mod cert și neîndoelnic legatarul și esecutiunea testamentului e imposibilă» fără a căuta să și desvolte argumentațiunile și să caute a precisa tribunalului punctele de fapt pe care se întemeiază dreptul, așa fiind judecata cată a'1 înălțura ca nedovedit.

Asupra motivului al patrulea, pus în mod subsidiar:

Având în vedere că testatoarele pe lângă alte bunuri ce lasă prin testamentul său, prevede și două case cu câte 12¹/₂ prăjini pământ, trecute în tabelă împroprietărilor de pe moșia, Dornești pământuri de ale clăcașilor după legea din 1864;

Având în vedere că, după cerințele art. 7 al legii din 15 August 1864 și art. 1 al legii interpretative din 1879, pământurile date clăcașilor după sus menționata lege, nu pot fi înstrăinate, nici ipotocate, nici prin testament, nici prin acte între vii, de cât către comună, sau vre-un alt sătean.

Deci, ori-ce altă persoană afară de comună sau un alt sătean nu pot primi prin testament sau donațiuni între vii pământuri de ale foștilor clăcași.

Având în vedere că testatoarele lasă sus-zisele pământuri bisericii din comuna și cătuna Dornești; ori biserica fiind o persoană juridică și neîntrând în categoria persoanelor arătate de legea din 1864 care pot primi prin testament este incapabilă de a primi asemenea bunuri și, ca atare, legatul cată a fi declarat caduc;

Considerând că, de și în princip caducitatea legatelor particulare profită legatarului universal, în specie însă, legatarul universal fiind de prin lege declarat incapabil de a primi asemenea legate, caducitatea lor urmează să profite moștenitorilor de sânge.

Pentru aceste considerente, redactate de d-l Președinte, motivul fiind înțemeiat, el cată a fi admis.

Pe temeiul celor mai sus expuse, tribunalul în virtutea legii, hotărăște, admite în parte cererea lui Gheorghe Popovici, etc.

(ss) M. I. Ciulei, Corneliu Botez.

p. greșier (s) T. Băncescu.

Observație. — Sentința tribunalului de Botoșani ce publicăm astăzi este foarte interesantă. Ea va face din partea noastră obiectul unui studiu amănunțit, îndată ce va rămânea definitivă. De-o-cam dată ne abținem de la ori-ce comentarii. Tribunalul, pre cât vedem, primește ideea generalmente admisă de jurisprudența noastră ⁽¹⁾, că condițiile ilicite, care s'ar găsi într'un testament, nu anulează însăși dispoziția, ci se consideră numai ca nescrise, după cum hotăreaș și Sabinienii ⁽²⁾ în contra Proculeienilor. Fără a reveni de-o-cam dată asupra acestei chestiuni, care a dat loc la o nesfârșită controversă, și asupra căreia s'a scris mult într'un sens și în altul, luăm libertatea de a reaminti remarcabila sentință a trib din Brăila, dată sub preșid. d-lui G. V. Busdugan, publicată în *Curierul Judiciar* din 1901, No. 73 și adnotată de noi. Această sentință, pe care am aprobat-o, pentru că ea resolvă controversa în modul susținut de mult de noi, merită de a fi consultată. În sensul hotărit de tribunalul din Botoșani se poate însă vedea argumentarea foarte strânsă a D-lui G. Meitani (fiul), care, în un articol de curând publicat, resumă foarte bine argumentele ce pot fi date în susținerea părerei Sabinienilor ⁽³⁾.

Tânerul și talentatul scriitor, revoltat, pe semne, de modul cum unii înțeleg a discuta chestiunile de drept, pe care nu le pricep, ne adresează cu această ocaziune câte-va cuvinte măgulitoare pentru care, de și nu le merităm, totuși îi suntem adânc recunoscători. Cuvintele sale au mers drept la inimă, fiind-că tot de acolo au plecat, și ne îmbărbătează la muncă.

D. Alexandresco

⁽¹⁾ Veți decisiile și autorii citați *pro* și *contra* în adnotația noastră din *Curierul Judiciar* (No 73 din 1901, p. 614, nota 27) Veți și *Curierul Judiciar* din 1901, No. 14, p 110, nota 18.

⁽²⁾ «*Obtinuit. impossibiles conditiones testamento adscriptas pro nullis habendas*». L. 3, Dig., *De conditionibus et demonstrationibus*, 35, 1.

⁽³⁾ Veți *Dreptul* din 7 Februarie 1902, No. 11.

TRIBUNALUL ILFOV, Secția III

Audiența de la 11 Septembrie 1901

Președenția D-lui C. PARASCHIVESCU, Președinte

Ana Colonel Șaguna cu N. Constantinidi.

Sentința civilă No. 521/901.

Testament olograf. — Clausa de inalienabilitate temporară a imobilelor legate. — Dacă trebuie să fie considerată ca nescrisă, sau dacă anulează întregul testament. — Art. 5° din Codul civil. — Acțiunea în anularea ipotecelor constituite în imobilele legate cu clauza inalienabilității. — Dacă legatarul, constituent al acelor ipotecă are calitatea de a cere anularea ipotecilor contractate de dânsul în asemenea condițiuni.

1. *Interesul particular, urmând a fi subordonat interesului general, clauza de inalienabilitate, fie chiar temporară, este nulă în mod absolut, și o asemenea clausă fiind înscrisă într'un testament este considerată ca nescrisă, având dreptul legatara a dispune după libera sa voință de bunurile legate.*

2. *Convențiunile urmând a fi executate cu bună credință, partea nu se poate prevala de o nulitate cauzată prin fapta sa.*

Prin urmare, legatara constituentă a unor ipotecă în imobilele ce i s'au legat cu clauza inalienabilității, nu are acțiune în anulare a acelor ipotecă, născute prin propria sa greșală, de oare-ce prin aceasta s'ar contraveni moralei publice și ordinii sociale.

S'a ascultat: d-l avocat C. G. Dissescu din partea reclamantei Ana Colonel Șaguna, în lipsa pârâtului N. Constantinidi.

Tribunalul,

Asupra acțiunii intentată de Ana Colonel Șaguna cu autorizația soțului său prin petițiunea înregistrată la No. 27159/901 în contra lui N. Constantinidi;

Având în vedere că din actele prezentate și din debaterile urmate rezultă în fapt următoarele: prin actele de ipotecă autentificate de trib. Notariat la No. 11561/98 și No. 11761/99 Ana Colonel Șaguna se împrumută de la N. Constantinidi cu suma de 40000 lei pe termen de trei ani, ipotecând în rangul al II-lea imobilele ce îi sunt rămase moștenire de la defunctul Cariagdi și pe cari le posedă în baza testamentului olograf cu data de la 28 Iulie 1892;

Având în vedere că reclamanta cere astăzi în instanță anularea acestor acte de ipotecă pentru motivul că testamentul olograf al def. Cariagdi din 28 Iulie 1892, prin care este instituită legatara universală îi interzice de a înstrăina și ipoteca pe timp de 10 ani imobilele legate;

Având în vedere că chestiunea pusă de apărătorul reclamantei în instanță și care după a sa părere este de natură a curma procesul de față, este aceea de a se ști dacă clauza de neînstrăinare din testament este nulă și trebuie să fie considerată ca nescrisă sau anulează întregul testament, clauza fiind contrarie, ordinii publice din punctul de vedere economic;

Având în vedere că reclamanta susține că această clausă este perfect valabilă și trebuie așă produce toate efectele ei;

Considerând că în materie de contracte cu titlu oneros, condițiunile imposibile ilicite contrarie legilor și bunelor moravuri sunt nule și isbesc de nulitate întreaga convențiune. La testamente însă asemenea condițiuni sunt considerate ca nescrise ast-fel în cât condițiunea este nulă iar testamentul rămâne valabil. Explicațiunea este ușor de dat de oare-ce contractele cu

titlu oneros fiind opera părților contractante, fie-care este capabil de a fi propus sau de a fi acceptat o condițiune imorală ilicită sau ridicolă. Testamentul însă este opera unei singure voințe, cea a testatorului, legatarul rămâne străin de condițiunile ce testamentul conține, întru cât el nu a putut participa la confecționarea sa și ar fi nedrept ca legatarul să sufere consecințele, principalul scop al testatorului fiind de a lega unei persoane determinate bunurile sale, testamentul rămâne valabil și condițiunile dacă sunt imorale și ilicite se consideră ca nescrise;

Ast-fel fiind pusă chestiunea tribunalul urmează a decide, dacă clauza de neînstrăinare prevăzută în testament urmează a fi considerată ca nescrisă;

Având în vedere că în regula generală o condițiune trebuie să fie considerată ca ilicită atunci când este în desacord cu o dispozițiune a legii care are un caracter de ordine publică se consideră asemenea tot ca ilicită condițiunea care fără a viola un text de lege nesocotește principiile generale formând baza unei legislațiuni interesând ordinea publică;

Considerând că doctrina și jurisprudența preocupată de a găsi un principiu care să sistematizeze această chestiune atât de delicată, a admis o formulă vagă și puțin satisfăcătoare, după care ori-ce dispozițiune contrarie ordinii publice trebuie să fie considerată ca ilicită;

Considerând că odată stabilit care sunt caracterele unei dispozițiuni care interesează ordinea publică, urmează să vedem dacă clauza de înstrăinare temporară este contrarie ordinii publice sau este valabilă și urmează așă avea toate efectele;

Considerând că la această chestiune de și nici un text de lege nu răspunde, răspunsul îl avem în principiu mai sus stabilit și anume clauza atunci este ilicită când este contrarie ordinii publice;

Considerând că art. 5 C. civ. declară că particularii nu pot deroga la legile cari interesează ordinea publică, prescriind ca sancțiune nulitatea acelei convențiuni, când stabilit ar fi că este contrarie ordinii publice;

Considerând că în aceste ordine de idei, urmează a se vedea dacă clauza de neînstrăinare este în opozițiune cu o lege fundamentală, din punctul de vedere economic cea care interesează libera circulațiune a bunurilor? Este evident că de pentru motivul că această lege interesează bogăția publică, și vom decide că ori-ce dispozițiune cari derogă este contrarie interesului general și în acest sens prohibită;

Considerând că ori-cari ar fi interesul pe care testatoarele l-ar avea de a stipula clauza de neînstrăinare aceasta nu este de cât un interes privat, ori interesul privat urmează a fi subordonat interesului general;

Considerând că de și proprietarul are dreptul de a dispune, în viață fiind de avutul său ori cum va voi acest drept se oprește la moartea sa, și trece în mâinile moștenitorilor conform regulilor stabilite de Codul civil.

Ast-fel fiind clauza de neînstrăinare este contrară ordinii publice pentru motivul că este de natură, a scoate din comerț, circulațiunea bunurilor.

Se obiectează de reclamant că clauza de neînstrăinare este temporară și că jurisprudența este unanimă, a declara valabilă o asemenea clausă;

Considerând că a decide ast-fel ar însemna că interesul ar putea fi atins numai pentru un timp determinat, ceea nu se poate admite. Dacă inalienabilitatea, este contrarie interesului general, consecința logică este că: ori-ce clausă de asemenea natură este nulă și de nul efect. Acesta fiind adevăratul principiu, judecătorul nu este ținut pentru o măsură de echitate ca să l'nesocotească;

Că în afară de cele mai sus expuse vine în sprijinul celor stabilite și un argument de text. Legiuitorul, unde a voit să declare clausă de inalienabilitate a declarat-o expres. Ast-fel se stipulează că bunurile dotale, pot deveni inalienabile;

Având în vedere că reclamanta mai obiectează că această clausă este făcută în interesul celor cari, ar putea cu ușurință înstrăina bunurile legate;

Considerând că Codul civil arată că sunt măsurile ce trebușc luate contra celor prodigi ast-fel în cât și această obiecțiune cată a fi înlăturată.

Se stabilește dar că: interesul particular urmând a fi subordonat interesului general, clausa de neînstrăinare, temporară este nulă în mod absolut, și că această clausă fiind înserată într'un testament este considerată ca nescrisă, putând legatară dispune, după libera sa voință de bunurile legate.

Chestiunea fiind controversată să presupunem că soluțiunea adusă de tribunal nu ar fi în conformitate cu adevăratele principii de drept.

Se naște atunci întrebarea, reclamanta are calitatea de a purta o asemenea acțiune.

Având în vedere că reclamanta Ana Cariagdi astă-zî căsătorită cu Colonelul Șagana, văduvă, majoră, capabilă de a contracta și a se obliga ipotecează în condițiunile stipulate în actele de ipotecă mai sus menționate, imobilele moștenite prezentând ca titlul de proprietate, testamentul defunctului Cariagdi;

Având în vedere că reclamanta susține că această ipotecă s'a contractat, fără ca imobilele să poată fi ipotecate, fapt de care creditorul a avut cunoștință căci i s'a pus în vedere titlurile de proprietate, când a făcut împrumutul și că urmează să sufere consecințele neprevădutei sale;

Având în vedere că convențiunile trebușc a fi executate cu bună credință și partea nu se poate prevala de o nulitate cauzată prin fapta sa;

Având în vedere că de și dreptul de a chema în judecată este un drept sfânt, de care orî-cine poate usa, acest drept trebue să aibă o limită, aceea a bunei credințe, contrariul constituie un abuz și din punctul de vedere al interesului general s'ar aduce o atingere creditului public, atunci când s'ar da o primă de încurajare debitorilor de rea credință, permițându-le de a fi puși la adăpost de urmările de la cari prin manopere frauduloase voesc a se sustrage;

Având în vedere că acțiunea intentată de reclamantă fiind de asemenea natură, luând naștere prin propria sa greșeață este a se contraveni moralei publice și ordinii sociale, când se cere nulitatea unor convențiuni contractate în asemenea condițiuni.

Ast-fel fiind și din acest punct de vedere acțiunea intentată devine nefondată.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de sedință N. C. Schina, tribunalul, respinge ca nefondată acțiunea intentată, etc.

(ss) G. Paraschivescu, N. C. Schina.

p. grefier (s) St. Ionescu.

NOTĂ.—Chestiunea de a se ști dacă clausa de inalienabilitate cuprinsă într'o donațiune sau testament, *atunci când este vremelnică*, se consideră sau nu ca ilicită, este controversată. Curtea de casație din Franca (camera reclamațiunilor) a validat asemenea clausă (vezi *Dreptul* din 1901, No. 60; p. 608 și Pand. Périod. anul 1901, partea 1, p. 255), însă această decizie a fost criticată de d-l Dim. Alexandresco (Vezi *Curierul Judiciar* din 1901, No. 72). Tribunalul de Ilfov prin această sentință, care a rămas definitivă prin neapelare, a admis părerea Directorului nostru, și în acest sens se pronunță, în adevăr, aproape întreaga doctrină. (Vezi T. Huc, IV, 85 urm.; Laurent, XI, 460 urm.; Planiol, I, 1049. Cpr. și Trib. Tecuci. *Dreptul* din 1896, No. 14).

(N. R.)

TRIBUNALUL COMERCIAL ILFOV

Audiența de la 7 Iunie 1900

Președinția D-lui D. FLORESCU, Președinte

Firma Picon & Co. cu C. I. Zamfirescu și F. Bresson

Sentința comercială No. 1783/900

Mărci de fabrică.—Contrafacere.—Inducerea în eroare a cumpărătorului.—Concurență nelegală a fabricantului.—Delict.—Prejudiciu.—Reparare.—(Art. 4, 12, 13, 18, 19 și 22 din legea mărcilor de fabrică din 15 Aprilie 1879; art. 998, 999 și 1003 din Codul civil; art. 140 Proc. civilă).

1. *Marca adoptată de un comerciant sau de un fabricant nu se poate întrebuița de un alt comerciant, sau fabricant, și contrafacerea unei mărci de fabrică fie că un comerciant sau fabricant a alipit, în mod fraudulos, pe produsele sau pe sticlele comerțului său, o marcă care este proprietatea altuia, fie că a vândut cu bună știință sau a pus în vânzare produse cu o marcă imitată fraudulos, fie că au întrebuițat o marcă având pe sine indicațiunile de așa fel ca să poată induce în eroare și a înșela pe cumpărător asupra naturii produsului, și a face o concurență nelegală depunătorului mărcii originale, toate aceste feluri de contrafaceri constituie un delict care dă drept părții vătămate să ceară repararea prejudiciului cauzat fie pe baza legii speciale a mărcilor de fabrică, fie pe baza dreptului comun.*

2. *Imitațiunea frauduloasă a unei mărci se apreciază și se judecă după aspectul ei general iar nu după diferențele de detaliu ce ea presintă față cu marca adevărată (*).*

S'a ascultat d-l avocat N. Niculescu din partea firmei reclamante Picon & C-nie în susținerea acțiunii în lipsa defendorilor Bresson și C. I. Zamfirescu.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea intentată de firma Picon & C-nie contra d-lor C. I. Zamfirescu și F. Bresson prin petiția înregistrată la No. 20365 din 1898, prin care cere: 1) să se declare că semnele distinctive întrebuițate ca marcă de d-nii Picon & C-nie pentru a deosebi aperitivul din fabricațiunea d-lor, cunoscut sub denumirea de «Amer Picon», sunt proprietatea d-lor exclusivă; 2) să se declare că eticheta alipită pe buteliile descrise la magazinul d-lui C. I. Zamfirescu și provenind din destilarea d-lui F. Bresson este o imitațiune frauduloasă sau cel puțin ilicită a etichetei d-lor Picon & C-nie; 3) să se declare că faptul d-lui Bresson de a întrebuița buteliile originale ale casei Picon & C-nie constituie alipirea frauduloasă a unei mărci care este proprietatea d-lor Picon & C-nie; 4) să se valideze descrierea făcută la magazinul d-lui C. I. Zamfirescu de portărelul Costandache Neculau prin procesul verbal cu data 23 Noembrie 1898; 5) să se interzică d-lor Bresson și Zamfirescu de a se mai folosi pe viitor de sticlele originale și etichetele imitate pentru aperitivul fabricat de d-lor; 6) să se ordone confiscarea buteliilor și distrugerea etichetelor, cum și publicarea sentinței; 7) să fie obligați ambii defendori în mod solidar la plata sumei de 5000 lei, ca daune-interese, plus cheltueli de judecată;

Având în vedere susținerile părții reclamante și actele prezentate, în absența defendorilor citați;

Având în vedere că, din actele și documentele prezentate, și în special din copia legalisată de directorul Conservatorului național de arte și meserii din Paris, se constată că firma reclamantă, conformându-se legilor relative la mărcile de fabrică, a făcut declarațiune

(*) Jurisprudența constantă.

(N. R.)

la grefa tribunalului din Marsilia (Francia) că depune ca marcă de fabrică, a cărei proprietate exclusivă înțelege a și-o rezerva, pentru a designa un amer din fabricațiunea sa, semnele distinctive următoare: 1) firma comercială «G. Picon», independent de orice formă deosebită; 2) denumirea «Amer Picon», independent de orice formă deosebită; 3) semnătura «G. Picon», cu paraf caracteristic; 4) emblema unei mâini deschise, independent de orice culoare sau dimensiune; 5) eticheta imprimată în aur pe fond alb care se aplică pe partea umflată a sticlelor, conținând produsul; 6) o capsulă de metal roșu care se aplică pe dopul sticlei; 7) semnătura «G. Picon» ce se aplică pe latura capsulelor metalice; 8) marca cu foc ce se aplică pe partea umflată a dopurilor; 9) marca cu dop ce se aplică pe partea netedă a dopurilor; și 10) sticla care conține produsul cu aspectul ei în total. De asemenea se constată că numita firmă, pe baza legii din 15 Aprilie 1879, și a convențiunii din 31 Martie 1889, încheiată între România și Francia pentru protecțiunea reciprocă a mărcilor de fabrică și de comerț a depus la grefa acestui tribunal aceleași mărci și semne distinctive, cari s'au întabulat în condica respectivă la fila 107, pagina 2 sub No. 2 din 27 Aprilie 1890, așa că proprietatea îi este dovedită cât și forma depositului, și prin urmare este îndreptățită și ea firmă, în puterea art 10 și 11 din legea mărcilor de fabrică, să ceară protecțiunea ce această lege îi acordă;

Având în vedere că din procesul-verbal de descriere cu data de 23 Noembrie 1898 dresat de portărelul D. Costandache Neculau, în virtutea ordonanței presidențiale No. 12536 din 1898, dată în conformitate cu dispozițiunile art. 11 și 23 din legea mărcilor de fabrică, se constată că în magazinul din Bulevardul Elisabeta No. 40, proprietatea d-lui C. I. Zamfirescu, succesorul d-lui F. Bresson, se vinde o băutură similară cu aceea a firmei reclamante sub denumirea de «Amer Bresson», fabricațiune a d-lui F. Bresson din care s'a înaintat tribunalului două buteli de mărime diferite;

Având în vedere că comparându-se aceste buteli cu buteliile conținând băutura originală «Amer Picon» din fabricațiunea d-lor Picon & C-nie, presintă ca formă, ca aspect general, o asemănare aproape absolut identică; iar deosebirile sunt făcute de o așa manieră că numai un observator atentiv le poate remarca, că e știut că ceea ce impresionează la prima vedere și se reține este totalitatea formei, iar nu cestiunile de detaliu; în adevăr, luând în examinare eticheta, ea este ca și a d-lor Picon & C-nie de o formă dreptunghiulară, imprimată în aur și pe un fond alb; poartă un ancadrament, ca și eticheta d-lor Picon & C-nie, cu mici ornamente în cele patru unghiuri; în partea superioară se observă aceeași elipsă formată din o serie de medalii, de și mai rari, înăuntrul căreia stă scris în loc de «G. Picon», chevalier de la Légion d'honneur, «F. Bresson», g-de Distillerie des Cévennes, Le Vigan (Gard), cu caractere de aceeași mărime; d'asupra numelui F. Bresson, întrerupent elipsa, poartă ca emblema, în loc de o mână ca la etichetele d-lor Picon & C-nie, două mâini unite; de desubtul elipsei poartă inscripțiunea «Amer Bresson» tot cu caractere mari cum e și inscripția «Amer Picon»; în partea inferioară stă scris, ca și la eticheta d-lor Picon & C-nie, două legende cu caractere mici în limba franceză și română, separate în sens vertical printr-o linie și traversate ambele legende în sens oblic spre dreapta cu semnătura F. Bresson, de aceeași manieră cum sunt traversate cele două legende în limba franceză și engleză de la eticheta d-lor Picon & C-nie cu semnătura G. Picon; în fine, faptul și mai caracteristic și care denotă până la evidență că, prin mijloacele întrebuițate, d-nu F. Bresson tindea a face să se nască confuziunea în spiritul consumatorilor, asupra provenienței băuturii fabricată de d-sa, pe care vroia să o dea drept băutură veritabilă «Amer Picon», este că pentru fabricatul d-sale pe care îl denumește «Amer Bresson» întrebuițează chiar sticlele originale

ale d-lor Picon & C-nie, sticle care au fost depuse ca marcă de fabrică, și cari poartă în relief, d'asupra etichetei, inscripțiunea «Amer Picon». «Philippeville».

Având în vedere legea asupra mărcilor de fabrică și de comerț din 15 Aprilie 1879;

Având în vedere că, după art. 4 din această lege, marca adoptată de un comerciant sau de un fabricant nu se poate întrebuița de un alt comerciant sau fabricant, pentru a deosebi produsele de aceeași natură; pe d'altă parte, art. 12 și 13 din aceeași lege prevede anume penalități contra acelor cari au alipit fraudulos pe produsele lor sau pe sticlele comerțului lor o marcă care este proprietatea altuia; contra acelor cari au vândut cu bună știință sau au pus în vânzare produse cu o marcă contrafăcută sau alipită fraudulos; și mai departe, sunt asemenea supuși la pedepse aceia cari, deși n'au contrafăcut o marcă, dar au imitat-o într'un mod fraudulos, sau a întrebuițat o marcă imitată fraudulos; aceia cari au întrebuițat o marcă având pe sine indicațiuni de așa fel ca să poată înșela cumpărătorul asupra naturii produsului; în fine, aceia cari, cu bună știință au vândut sau au pus în vânzare unul sau mai multe produse revestite de o marcă imitată fraudulos;

Considerând că, în speță, fiind bine stabilit că defendorii, față cu dispozițiunile textelor de lege citate mai sus, au comis un delict în prejudiciul firmei reclamante, făcându-i și o concurență nelegală, numita firmă este în drept, fie pe baza legii speciale a mărcilor de fabrică (art. 19 comb. cu 22), fie pe baza dreptului comun (art. 998, 999 și 1003 cod. civil), să ceară reparațiunea prejudiciului cauzat prin acest delict;

Considerând că, în ce privește quantumul acestor daune, tribunalul apreciind fixează suma de 3000 lei;

Văzând și dispozițiunile art. 18 al. II și art. 19 al. III din legea mărcilor de fabrică și art. 140 proc. civilă;

Întru aceste motive, admite în parte acțiunea intentată de firma Picon & C-nie prin petiția înregistrată la No. 20365 din 1898 contra d-lor F. Bresson și C. I. Zamfirescu și prin consecință;

Declară că semnele distinctive întrebuițate de firma Picon & C-nie ca marcă de fabrică pentru a deosebi aperitivul din fabricațiunea lor, cunoscut sub denumirea de «Amer Picon», sunt proprietatea exclusivă a numitei case;

Declară că etichetele descrise de portărelul D. Costandache-Neculau prin procesul-verbal cu data de 23 Noembrie 1898 în magazinul din Bulevardul Elisabeta No. 40, alipite sau nu aceste etichete pe buteliile conținând o băutură similară pusă în comerț de numiții defendori sub denumirea «Amer Bresson», constitue o imitațiune frauduloasă a mărcii de fabrică de care se servă firma Picon & C-nie;

Validează urmărirea făcută prin suszisul proces-verbal și interzice defendorilor de a face uz pe viitor de asemenea etichete cum și de sticlele originale ale firmei Picon & C-nie;

Ordonă distrugerea etichetelor și buteliilor prevăzute în procesul-verbal de descriere;

Ordonă publicarea acestei sentințe în jurnalele: *Dreptul*, *Curierul Judiciar* și *Universal*;

Obligă pe numiții defendori în mod solidar să plătească firmei reclamante sub titlu de daune-interese suma de trei mii lei plus una sută lei cheltueli de judecată;

Sentința cu dreptul de apel, fiind aplicat art. 151 procedura civilă.

(s) D. Florescu, A. Procopiu.

Notă.— În urma apelului făcut de F. Bresson și C. I. Zamfirescu, cari au fost represințați prin d-l avocat N. Mitescu, Curtea de apel din Bu-

cureștii, secția II, prin decizia No. 100/901, a redus daunele la 500 lei și a compensat cheltuelile, menținând însă celelalte dispozițiuni din sentința apelată. (N. R.)

TRIBUNALUL JUDEȚULUI COVURLUI, Secția I

Audiența de la 13 Noembrie 1901

Președenția D-lui D. G. MAXIM, Prim-Președinte

Jurnalul No. 6186/901

Patentă.—Avocați.—Dreptul instanțelor judecătorești de a le cere patentă la care sunt impuși. — Ce se înțelege prin patentă: actul doveditor că este impus la această dare sau chiar recipisa de plata ei. — (Art. 18 din legea patentelor).

Asemănat art. 18 din legea patentelor, instanțele judecătorești sunt în drept a pretinde de la avocații ce se prezintă înaintea lor prezentarea patentei, putând să-i impiedice de a formula vre-o cerere sau a face vre-un act în justiție până mai întâi nu vor înfățișa patentă la care este impus.

Pin cuvântul Patentă nu se înțelege recipisa sau chitanța doveditoare de plata sumei cu care a fost impusă o persoană drept contribuție, drept impozit al patentei, ci însemnează actul probator că o persoană a fost impusă la contribuția dărei numită în mod generic patentă, impozit direct ce constă dintr'o bază sigură și alta proporțională cu valoarea locativă a încăperilor unde acea persoană și exercită comerțul, industria sau profesiunea sa.

Așa dar, patentă din art. 18 ce trebuie să o aibă și să o prezinte cei ce cad sub prevederile legii este un titlu constatător de impunere către fisc, ceea ce în termenii financiarilor se numește: proces-verbal de impunere provizorie, ce se trimite patentabilului, prin care 'l vestește de cuantumul sumei ce are de plătit drept impozit al patentei, proces-verbal ce devine definitiv prin mulțumirea ce o dă patentabilul necerând rectificarea și la a cărui executare se urmează conform legii ordinare de percepere și urmărire, iar nu chiar recipisa de plata acestui impozit.

La apelul nominal făcut s'a prezentat recurentul Constantin Berger asistat de d-l avocat Virgiliu C. Benișache, iar procedura este completă și recursul făcut în termen.

După citirea lucrărilor din dosar.

D-l Prim-președinte a pus în vederea d-lui avocat Virgiliu C. Benișache declarat apărător al recurentului, conținutul adresei Ministerului de finanțe No. 81174/901, către Ministerul Justiției prin care cere a se interzice în baza art. 18 din legea patentelor numitului și d-lui Remus Benișache de a exercita profesiunea de avocat, de oare-ce se opun la plata patentei către fisc.

D-l avocat Virgiliu C. Benișache a susținut:

I. Că art. 18 din legea patentelor obligă pe patentabil de a înfățișa patentă sa ori de câte ori va fi cerute agenților administrativi și judecătorești sub pedeapsă de a fi oprit să formuleze cereri și acte judecătorești. Cuvântul patentă nu înseamnă contribuția patentei, adică o chitanță de plata impozitului calculat pe patente ci teșchereaua (roșu sau albă) care se împărțea de starostele de corporații fără plată (art. 90 din reg. organic al Moldovei) la toți privilegiații adică maziții și cei-l'alți, precum și industrierii (cei cu meșteșuguri) v. art. 104 din reg. org. Patentă era valabilă numai un an (vezi și art. 19 din leg. pat.) și conform ei patentabilii erau impuși la o dare; Pentru că patentarii erau de mai multe clase, spre a evita fraudarea fiscului, comercianții erau obligați a prezenta ori când patentă lor autorităților, și tot în

acest scop se prevedea și în dispozițiile art. 18 din legea patentei; Deci chemarea art. 18 este identică cu cea a legii comerciale care obligă pe comerciant să prezinte ori-când, agenților administrativi registrele sale pentru a constata dacă fiscul e îndestulat. Inșă odată cu desființarea corporațiilor prin constituție, patentă, semnul distinctiv al comerciantului și industriașului, au dispărut și cu dânsa și textele ce se ocupau de ea și o reglementa, adică art. 17, 18 și 19 din legea patentelor.

II. Chiar dacă dispozițiile art. 18 ar fi în vigoare ele nu sunt aplicabile avocaților: 1) pentru că sunt prevăzute într'o lege din 1863 și corpul avocaților a fost recunoscut prin legea din 1864; 2) pentru că scopul art. 18 era de a evita fraudarea fiscului, adică că un comerciant care intrase în categoria patentarilor impuși mai mult să se servească în calcularea contribuției, de patentă sa veche, care era mai mică, ori avocații formând o singură clasă de patentari, odată impus nu mai era posibilitate de a frustra fiscul. Aceasta cu atât mai mult de când prin lege din 4 Martie 1896 s'a stabilit că patentă avocatului se calculează pe valoarea locativă a locuinței; 3) calitatea de avocat nu isvorăște din patentă, ca a comerciantului de sub regul. org. ci din titlurile sale de capacitate (art. 1 al legii avocaților din 1864);

III. Nu poate fi suspendat sau interzis exercițiul profesiunii unui avocat pentru cuvântul de neachitare a contribuției patentei pentru că aceasta ar însemna o sesizare a profesiei sale și în puterea libertății intelectuale, averea intelectuală și accesoriile sale (biblioteca profesionistului și sculele industriașului) nu pot fi sesizate (vezi legea de urmărire din 1877).

IV. Raportul între contribuabil și fisc este acel dintre debitor și creditor, singurul drept de lege este urmărirea; cpr. legea din 1877. În aceste ordine de idei afirm că legea de constrângere corporală e abrogată din momentul când s'a născut;

V. Chiar când toate ar concura la soluția interzicerii avocatului care nu și-a achitat patentă, interzicerea avocatului e o pedeapsă disciplinară prevăzută de legea avocaților și singurul în drept a discuta și ordona aceasta e consiliul de disciplină al avocaților: Ministrul Justiției, de finanțe sau tribunalul e incompetent.

Pentru aceste motive cere a i se acorda dreptul să pledeze.

D-l Procuror G. G. Orleanu cere ca față cu ordinul Ministerului de finanțe dat pe baza unei legi să se respingă incidentul d-lui avocat Virgiliu Benișache și să i se interzică a pleda până va justifica plata patentei.

Tribunalul,

Asupra incidentului ivit cu ocaziunea punerii în vedere d-lui avocat Virgiliu Benișache, apărătorul recurentului C. Berger, de către d-l Prim-președinte a conținutului adresei Ministerului de finanțe No. 81174/901 către Ministerul Justiției, prin care cere a se interzice în baza art. 18 din legea patentelor citatului avocat și d-l Remus Benișache de a exercita profesiunea de avocat înaintea instanțelor judecătorești de oare-ce se opun la plata patentei către fisc;

Având în vedere că după art. 18 legea patentelor pe care se bazează Ministerul de finanțe, patentabilul este dator de a înfățișa patentă sa ori de câte ori va fi cerută de agenții autorităților administrative și judecătorești, iar în al. I se spune că nimeni nu va putea formula vre-o cerere, nici a face vre-un act judecătorec relativ la comerțul, industria sau profesiunea sa, până ce mai întâi nu va înfățișa patentă la care este impozat; din acest text de lege urmează a se elucida ce înseamnă cuvântul «patentă» despre care se vorbește în acest articol;

Având în vedere că din întreg spiritul legii patentelor rezultă că cuvântul patentă din art. 18 nu înseamnă recipisă sau chitanță doveditoare de plata sumei cu care a fost impusă o persoană drept contribuție, drept impozit al patentei, ci înseamnă actul probator că o persoană a fost impusă la contribuția dărei numită în mod generic patentă, impozit direct ce constă dintr'o bază sigură și alta proporțională cu valoarea locativă

a încăperilor unde și exercită meseria, aplicat comercianților, industriașilor și profesioniștilor pentru că și exercită fie-care ocupațiunea sa de comerciant, industriaș și profesionist liber în țară; cu alte cuvinte, patenta din art. 18 ce trebuie să o aibă și să o prezinte cei ce cad sub prevederile legii, este un titlu constător de impunere către fisc, ceea ce în termeni financiari se numește: proces-verbal de impunere provizorie, mai întâi ce se trimite patentabilului fie comerciant, fie industriaș sau profesionist prin care 'l vestește de quantumul sumei ce are de plătit, drept imposit al patentei, proces-verbal ce devine definitiv prin mulțumirea ce o dă patentabilul necerând rectificarea și la a cărui executare se urmează conform legii ordinare de percepere și urmărire (art. 58 și urm. din această lege);

Având în vedere că interpretarea aceasta dată cuvântului patentă din art. 18 rezultă din chiar termenii întrebunțați de legiuitor în diferite art. ale legii patentelor, așa: din însăși termenii art. 18, din dispozițiile precise ale art. 10 din citata lege după care se zice că patentele sunt nominale și nu pot servi de cât acelor pe numele cărora sunt date, cum și din conținutul art. 19 din aceeași lege, după care patentabilul care va pierde patenta sa, va putea reclama alta duplicată prin prefectura locală, că obligația de a fi supus la amendă prevăzută la art. 2, § 18 în cas de a se dovedi că a făcut cu cea dintâi patentă vre-o întrebunțare păgubitoare fiscului, prin urmare este vorba în aceste articole de un titlu, de un act ce se dă nominal patentabilului, nu actul justificator de plata impositului patentei;

Considerând că aceasta fiind însemnarea cuvântului patentă din art. 18 legea patentelor, urmează că numai în cas de a nu avea un asemenea act, titlu, sau proces-verbal de impunere provizorie la darea patentei, se va împedea și nu se va permite unui patentabil de a formula vre-o cerere sau face un act referitor la comerțul, industria sau profesia sa; că dar urmează în specia noastră a vedea dacă d-l avocat Virgiliu Benișache posedă un asemenea titlu;

Considerând că din însăși adresa Ministerului de finanțe rezultă că numitul avocat are un asemenea titlu, o asemenea patentă, căci numai în virtutea ei l'a urmărit la plata patentei către fisc, independent fiind acest fapt, de refuzul său, opunerea la plata taxei patentei, aceasta fiind rolul agenților de urmărire și percepere;

Că așa fiind avocatul V. Benișache îndeplinind cerințele art. 18 din legea patentelor, nu poate fi împedat din cauza neplății taxei patentei, de a exercita profesiunea de avocat, împedicare ce o pretinde Ministerul de finanțe prin menționata mai sus adresă.

Pentru aceste motive, dispunem a da cuvântul d-lui avocat V. Benișache de a susține recursul lui C. Berger a cărui apărător este declarat, etc.

(ss) D. G. Maxim, I. G. Ianculescu, Ef. Antonescu.
grefier (s) L. G. Manacachi.

JUDECATORIA OCOLULUI I, GALAȚI

Audiența de la 24 Octombrie 1901

Avocați.— Judecătorii de ocoale.— În ce calitate se pot prezenta avocații înaintea acestor judecători.— (Art. 87 din legea judecătorilor de pace).

Avocați.— Consiliul de disciplină al corpului de avocați.— Competința sa.— (Art. 11, 14 și 15 din legea corpului de avocați din 1864).

Avocați.— Patentă.— Dacă instanțele judecătorești sunt în drept a respinge pe un avocat care nu justifică plata patentei.— (Art. 18 din legea patentelor).

1. Înaintea judecătorilor de ocol, avocatul ce se prezintă din partea unui justițiabil nu poate fi

considerat de cât ca avocat, reprezentând interesele uneia din părți, căci numai în atare calitate densusul conform art. 87 din legea judecătorilor, se poate înfățișa pentru a reprezenta interesele înpricinatului, căci alt-fel și sub alt titlu, afară de rudă până la al patrulea grad inclusiv, densusul n'ar putea sta și reprezenta în justiție.

2. Atributele consiliului de disciplină al corpului de avocați sunt obicinuit de ordin administrativ și în tot cazul disciplinare, pentru cesțiuni private direct la rânduirea, interesele și onoarea corpului și pentru plângeri referitoare în mod strict la acestea.

3. Asemănat art. 18 din legea patentelor, instanțele judecătorești sunt în drept a pretinde de la avocați ce se prezintă înaintea lor prezentarea patentei, împedându-i de a formula vre-o cerere sau a face vre-un act în justiție până ce nu vor înfățișa patenta la care este impus, adică să justifice plata acestei taxe.

La apelul nominal făcut, răspunde reclamantul prin d-l avocat Virgil Benișache care prezintă procura legalizată la No. 719/901 a comisiei desp. II Galați și terțiul poprit M. Silberstein, asistat de d-l avocat I. Măgură, lipsind debitorii I. Kauffman și D. Berman, procedura de chemare completă.

Se pune în vedere de judecată d-lui avocat Virgil Benișache adresa No. 17651 din 21 Octombrie c. a d-lui Prim-președinte a tribunalului local, cum și anexa, cărora li s'a dat citire în instanță de către d-l grefier.

D-l avocat Virgil Benișache obiectează în primul loc, că azi, în instanță, densusul e I. Kohn și nu Virgil Benișache, că ordinul adresă, nu l' pot fi opuse; că, în tot cazul cere ca judecata să se desinvestească de tranșarea acestei chestiuni, interdicțiunea dreptului său de a pleda neputând fi pronunțată de cât de autoritatea competentă — Consiliul de disciplină al corpului de avocați din localitate — unde afacerea urmează a fi trimisă, judecata trebuind ași declina competiția întru aceasta.

Se pune apoi în vedere de judecată, d-lui avocat Virgil Benișache textul articolului 18 din legea patentelor, la care d-sa obiectează că nu l' poate fi aplicabil, că sancțiunea-i nu e prevăzută de cât pentru comercianți și industriași cari ar exercita meseria fără a plăti patenta, față de densusul ca profesionist neprescriind sancțiune, și fiscul n'are de cât a l' urmări.

Se dă apoi cuvântul părâtului M. Silberstein care, prin avocatul său d-l I. Măgură susține că, pe baza textului vizat, art. 18 sus menționat și prin adresa d-lui Ministru de finanțe, anexat adresei d-lui Prim-președinte, d-l avocat Virgil Benișache neputând face ver-un act judecătoresc relativ la profesiunea sa până nu va înfățișa patenta, să se considere partea reclamantă ca nefiind prezinte respingându-se cererea de validare.

D-l avocat Virgil Benișache refuză a înfățișa patenta, fără a declara formal că nu a plătit-o, că interdicțiunea de la un oficiu public ca pedeapsă, conform art. 22 C. pen. ar trebui să l' fie pronunțată prin o sentință.

D-l avocat I. Măgură declară că convine din spirit de legalitate și pentru posibilitatea unei bune administrații a judecăței, la o amânare, pentru ca situația confratelui său să l' fie ilucidată.

D-l avocat Virgil Benișache declară că numai are nimic de adăogat.

Judecata,

Asupra cererii de față:

Având în vedere susținerile și obiecțiunile aduse, adresa No. 17651/901 a d-lui Prim-președinte trib. Covurului și anexa-i, adresa No. 81174/901 a d-lui Ministru

de finance către Ministrul justiției, cum și art. 18 din legea patentelor;

Considerând, în primul loc, că obiecțiunea primă, adusă în cauză de d-l avocat Virgil Benișache nu-i poate fi luată în considerare, ca fiind contrarie naturii faptelor și chiar bunului simț juridic, întru cât nu se poate considera în instanță de cât ca avocat, reprezentând interesele uneia din părți, căci numai în atare calitate, densus conform art. 87 din legea judecătorilor, se poate înfățișa pentru a reprezenta interesele înpricinatului, căci alt-fel și sub alt titlu afară de rudă până la al patrulea grad inclusiv; ceea ce nici se pune în discuție, densus n'ar putea sta și reprezenta în justiție;

Având în vedere apoi, că în ce privește declinarea de competență a instanței, și această cerere urmează a fi înlăturată, întru cât din întreg cuprinsul legii pentru constituirea corpului de avocați din 1864, cum și din chiar litera și spiritul articolelor 11, 14 și 15 din zisa lege, se vede în mod indubitabil că atribuțiile consiliilor de avocați sunt obicinuie de ordin administrativ și în tot cazul disciplinare, pentru chestiuni privitoare direct la rânduirea, interesele și onoarea corpului și pentru plângeri referitoare în mod strict la aceste; căci ar fi a se creia, în mod piezis, un grad de jurisdicțiune, pe care, nici legiuitorul, în mod special și nici principiile generale și regulile elementare de procedură, n'au înțeles a consacra, dacă ar fi a se admite puțința de trimitere a unei afaceri regulat angajată înaintea instanțelor de drept comun, către un consiliu special al unui corp, și nici s'ar putea concepe în mod logic puțința de a sub-diviza instanța, creând parțial o altă instanță, sau indirect și în mod generic un grad de jurisdicțiune;

Considerând iarăși că art. 18 din legea patentelor, în prima sa parte, autoriză pe membrii corpului judecătoresc a pretinde înfățișarea patentei, refusând, prin aliniatul său I-iu, profesionistului, puțința de a formula ver-o cerere, sau a face ver-un act în justiție, până ce mai întâi, nu va înfățișa patentă, la care este imposat;

Având în vedere apoi, că dacă legiuitorul, prin aliniatul IV prevede o sancțiune formală, cu caracter material (fiscal), prin perceperea unei îndoită taxă de patentă numai față de comercianții și industriali, aceasta nu trebuie să face să se crează, că legiuitorul, edictând în prima parte a zisului articol, o dispoziție generică pentru patentari (profesioniști, comercianți și industriali), a lăsa fără ver-o sancțiune aplicațiunea ei, pentru cei d'întei, dispunând formal sancțiune numai pentru cei-l'alți;

Că, dacă în mod special, prin alin. IV, prevede sancțiunea materială pentru comercianții și industriali e logica faptelor și rațiunea basată pe natura lucrurilor, că în mod obiciniuie, aceștia având un patrimoniu, un fond material, care formează obiectul comericiului său industriei, față de ei e nemerită și eficace o sancțiune pur fiscală, pe care în mod aparte a trebuit ca redacțiunea de text să o prevadă în partea finală a art. 18, iar în ce privește pe profesioniști (avocați), întru cât esențialul e exercitarea și practicarea unei ramuri de știință, față de aceștia, sancțiunea dispozițiunei de lege, trebuia prevăzută cu un caracter, nu atât materialist, cât de un ordin moral, adică constând în impedimentul de a putea profesa, formula cereri, face acte judecătorești (precum prevede alin. I), numai justificând patentă la care e impus, căci dacă legiuitorul ar fi prevăzut și pentru aceștia sancțiunea pur materială, atunci putându-se întâmpla, cum în speță ca partea să nu aibă un patrimoniu, un fond propriu, ar fi fost a se ocașiona eludarea dispozițiunei legii, profesionistul putând a se sustrage de la ori-ce împlinire din partea fiscalului;

Având în vedere apoi, că obiecțiunea dedusă din art. 22 C. pen. nu poate fi luată în considerare, nefiind în speță vorba de o infracțiune cu caracter penal, sau de

una din alternativele art. 2 din legea corpului de avocați, așa că, în nici un cas n'ar putea fi pusă în discuțiune, escluderea din corp, de la un oficiu public, adică; căci în asemenea împrejurare, d-l avocat nici n'ar putea transige cu legea să'si aranjeze însuși situația sa față de instanță adică, pe când, în speță, densus n'ar avea de cât, satisfăcând cerințele legii patentelor, să'si reguleze ast-fel, situația-i de profesionist;

Ast-fel că, și din acest punct de vedere, obiecțiunile d-lui avocat Virgil Benișache devin și rămân nefondate.

Pentru aceste motive, consideră ca nefiind prezente partea reclamantă, și luând act de cererea de amânare a intimatului prezente, făcută prin d-l avocat I. Măgură, dispune, amână cauza, etc.

Judecător (s) Stelian A. Ivanovici.

grefier (s) M. Gh. Alexandrescu.

TRIBUNALUL DIN LISIEUX (Francia)

Audiența de la 5 Iunie 1901

Comerciant.— Morar.— Măcinare numai pentru particulari.— Ne comerciant.

Nu este comerciant și nu poate fi chemat în această calitate înaintea tribunalului de comerț, morarul care, fără să cumpere grâne pentru a le vinde transformate în făină, se mărginesce a măcina numai grânele clienților săi, restituindu-le în stare de făină, în schimbul unei plăți fie în bani, fie în natură.

Tribunalul,

Având în vedere că B. exercită la Courtone-la Meurdrac profesiunea de morar; că este de notorietate cum că el nu cumpără grâne pentru a le vinde în urmă transformate în făină, ci se mărginesce numai să macine grânele clienților săi, restituindu-le în stare de făină, în schimbul unei plăți fie în bani, fie în natură;

Având în vedere că în asemenea condițiuni B. și I. se găseau în raport de afaceri; că proba acestui fel de raport reiese până la evidență din ultimul compt intervenit între părți la 11 Februarie 1900 compus în termenii următori: datorez 900 kilograme orz; rămâne datorat 15 frs.; că comptul cu care B. .. cere plata a 325 frs. erezilor lui L. este încă o probă că L. da lui B. grâne pentru ca acesta să i le macine;

Având în vedere că asupra cererii lui B. contra erezilor lui L. pentru plata sumei de 325 fr., aceștia opun incompetența trib. civ. și cer trimiterea cauzei și a părților înaintea trib. comercial;

Având în vedere că este incontestabil că un morar care exercită profesiunea sa în modul arătat, nu este comerciant și prin urmare cu drept cuvânt B. a chemat pe erezii lui L. înaintea trib. civil.

Pentru aceste motive etc. (1).

Observație.— Soluțiunea aceasta a fost dată și de C. cas. 26 Ian. 1848.— Curtea din Angers 11 Decembrie 1823.— Veți și Colmar 23 Martie 1814. Toate în S. Chr.

Pardessus, T. I, No. 14. Carré. Compét., T. 2, No. 146.

(1) Hotărîrea luată din Revue du notariat No. 10863. Ianuarie 1902.